

„Máme za sebou dost horký prosinec a situace jasně ukazuje absenci sociálního smíru. Sociální smír žije v pouhé fantazii těch, kteří nemohou rozumět, že realita je charakterizovaná permanentní občanskou válkou, kterou vyhlásili revolucionáři, rebelující proti demokratické obludnosti. Hněv nahrazuje strach a popírání nahrazuje přikyvování. Měsíc prosinec je znamením přicházejících časů, které ukazují jasný rozdíl mezi těmi, kteří přikrmují, udržují a obhajují nadvládu a mezi těmi, kteří proti ní bojují. Teď není čas se v nostalgii ohlížet za popelem, který za sebou zanechalo povstání. Musíme porozumět charakteristickým rysům přítomnosti i budoucnosti a vyjadřovat je. Rysy, které již existují i ty, které přicházejí. Rysy houževnaté sociální války.“

-Ilias Nikolau, vězení Amfissa, Řecko, 19. ledna, 2009

O současné krizi...

... a potenciálu k revoluci.

Jeden známý anarchistický citát mluví o: „*budování nového světa na troskách starého.*“ Mnoho lidí využilo podobného sloganu k založení různých co-op byznysů, aby svým firmám dodali jakýsi punc alternativy, aniž by jakkoliv atakovali existující světosystém. Ve skutečnosti, jsou v tomto případě slovy „trosky“ míněny spíše „ruiny“.

Destruktivní proces nejenže není jen špinavý, obtížný a nebezpečný, ale hlavně není cílem sám o sobě. Vždyť během něho i po něm musíme žít naše životy a co je v tomto případě nejdůležitější zmínit – žít naše životy jako svobodné a různé individuality – ne jako třída. Toto je místo, kde vám můžeme předat užitečnost naší analýzy, užitečnost každého jejího slova, ve snaze ovlivnit vaše myšlení a chování, inspirovat projevy vaší touhy, vašeho hladu po svobodě, radosti a smyslu – svobodě vaší individuality, která dosáhne svého přirozeného limitu. Naší největší nadějí je vyhlídka na konec důležitosti naší role revolučních anarchistů, která nepozbude smyslu až do důkladného odbourání nerovných společenských vztahů, které definují naši kolektivní třídní identitu. V jakékoli situaci hledáme cesty k tomuto stavu. Doufáme, že si předešlé vezmete k srdci, a vaše pocity budete všemi dostupnými prostředky sdílet s celým světem. Pamatujte, že jsme všude. Naše vzpoura nezačíná na tomto či na tamtom místě z tohoto, nebo jiného důvodu – naše vzpoura je transmisí síly, která se v různých intenzitách projevuje v různých částech světa, která je nezbytná a permanentní tak, jako náš dech.

*Solidaritě všem neprivilegovaným, a zkázu tomuto světosystému!
Březen 2009*

Titulní strana: Riga, Lotyšsko – leden 2009

Zadní strana: Mahalla el-Kubra, Egypt – duben 2008

Anti-copyright, březen 2009

Tento text byl napsán v relativně krátké době, ve snaze rozjiskřit uvědomění a diskusi o současné globální situaci, jejích úskalích a možnostech, z úhlu pohledu, který odmítá dominanci a vykořisťování ve všech formách, a který chce skoncovat s rozdělováním lidí v moderní společnosti dle tříd a národnostních, genderových, rasových a podobných předsudků. Text není reportáží o faktech a současných světových trendech, jde spíše o analýzu, která může aktivistům a aktivistkám usilujícím o radikální změnu společnosti sloužit jako jakási pomocná argumentace. Doporučujeme vám provést svůj vlastní „výzkum“ a sledovat tyto a další zdroje informací:

news.infoshop.org

ainfos.ca

bombsandshields.blogspot.com

... a samozřejmě experimentovat s uvedením revoluce do praxe ve svém vlastním životě, jelikož teorie by měla být použita v boji!

Český překlad vydala Československá anarchistická federace

WWW.CSAF.CZ

Pokračování: Zažehnutí plamene budoucnosti

„Jiskry revoluce nám nespádnou z nebe do klína, musíme si je vykresat společným úsilím nebo se spokojit s životem ve věčné mizérii. Lidé z kostí a krve, kteří milují a nenávidí, jedí, spí a serou, mohou vytvořit sociální revoluci, protože my jsme schopni svěprávně činit mnohem více, než je nám dovoleno ve světě, který dusí nadvláda člověka nad člověkem.“

-anonymní účastník řeckých nepokojů

Je zřejmé, že něco silného chvěje globalizovaným kapitalistickým světem, ve kterém žijeme – zasáhla ho bouře, která by mohla být předzvěstí jeho konce. Takže naše odpovědi závisí na tom, jaké výsledky chceme, aby bouře zanechala. Oživení státního kapitalismu a národních impérií? “Socialističtější kapitalismus” nahrazující divoký neoliberalismus? Nebo něco úplně jiného? S ohledem na tyto a další otázky budeme hledat kořeny krize v základech moderního systému.

Kapitál, produktivita, peníze a donucovací prostředky určovaly směr našim životům tak dlouho, že si většina z nás život bez nich ani nedovede představit. Toto selhání fantazie ale neodpovídá principům reality. Potraviny například nepocházejí ze supermarketu, ale z půdy. Pokud bychom osázeli golfové hřiště, střechy našich domů a každý kousíček trávníku, pokud bychom vyráběli supermarket, obchodní centra a vojenské základny, nasatili bychom se. Existuje mnoho lepších způsobů, jak bychom mohli žít, ale elity mají pro svět odlišný plán.

Takže otázka zní, co vykořenilo naše vztahy a naši schopnost zajistit si potřeby? Právě skutečnost, že nám byla odepřena možnost rozhodovat o podmínkách naší existence, zapříčinila ve společnosti nerovné vztahy a rozdělila ji do tříd více a méně privilegovaných lidí, vykořisťovatelů a vykořisťovaných – nebyl to tedy pouhý nedostatek materiálního vlastnictví. Jako vykořenní obyčejní lidé jsme odkázáni na prodej svého času a schopností, v opačném případě čelíme státní disciplíně: Marx a jeho stoupenci nazvali tuto třídu proletariátem. Anarchisté mluvili o vykořisťovaných, neprivilegovaných a vyloučených. Vyrábíme produkty, zajišťujeme služby, vyučujeme naše děti, plníme věznice a chudinské čtvrti. Žijeme z nízké mzdy, sociálních dávek nebo drobných krádeží. Ať už nás nazývají jakkoliv, ať už sebe sami nazýváme jakkoliv, definice naší existence není založena pouze na nedostatku hmotných potřeb, ale hlavně na tom, že máme minimální nebo nemáme žádnou kontrolu nad našimi životy: jsme ovládáni sociálními mocenskými strukturami. Dokud tento stav bude platit, nepřestaneme proti němu bojovat.

Někteří lidé by nahradili kapitalismus něčím, co nazývají “vyšší” forma sociální organizace. Jenomže my nepotřebujeme nahradit kapitalismus ani třídní systém, tak jako nepotřebujeme nahradit mozkový nádor. Jediným společným prvkem naší třídní totožnosti je vykořisťování a nedostatek rozhodovacích pravomocí – jediné co nás spojuje je negativistické přání zničení ekonomického systému, který způsobuje naše vykořisťování a vynucuje si existenci státu a hierarchických struktur. Musíme bojovat proti třídnímu rozdělení – jediné pak můžeme žít tak, jak uznáme za vhodné.

Nestabilita kapitálu a jeho toků, na kterých je závislý, vzrůstající touha po svobodě a vzdoru všem nerovným vztahům, znamená, že neprivilegovaným lidem je revoluce bytostně vlastní – možnost jejího rozpoutání je tedy vždy na dosah ruky, i když se k ní bezprostředně neschyluje. Samozřejmě nevíme, jaké události budou hýbat nadcházejícím obdobím. Tady a teď odmítáme marxismus a všechny modely evolučního pokroku, které časem možná ukončí mizérii a vykořisťování apod. Jediný odvíjející se pokrok, který cítíme na vlastní kůži, je konzumace životního prostředí, sdíráni kůže z lidí a všech obyvatel Země, kteří mají statut zboží a zdrojů určených ke kumulaci kapitálu. To je proces, který může být ukončen pouze revolucí neprivilegovaných, nebo chcete-li lidovým povstáním: mohutným a nekompromisním zvratem v existující společnosti a historii, který uvolní cestu potlačovaným touhám jednotlivců a zničí svazující konvenční struktury.

Oakland, California – leden 2008

Tento proces mohl být viděn v běhu v Oaklandu (Kalifornie, USA) na nepokojích následujících po vraždě Oskara Granta, který byl chladnokrevně zastřelen policajtem Johannesem Mehslerem. Shromáždění lidí, protestující proti policejní vraždě, vyvrcholilo uvolněním širokého proudu hněvu, který kompletně paralyzoval institucionální řád, zaběhlý ve městě, a v otevřených i utajených formách byla po celý týden napadána infrastruktura města a symboly státní moci. Nebo v Řecku, kde mnohem lépe ukotvené zdola-organizované antiautoritářské komunity přešly do ofenzívy po podobně ohavné události a ve víru probuzení se tisíce mladých i starších lidí nejenom účastnili pouličních střetů s policií, ale chopili se svých životů a zahájili okupace svých univerzit, pracovišť a čtvrtí. Mexická Oaxaca roku 2006 může být dalším nedávným příkladem. Pointa je vtom, že stávající světosystém je jako kus látky, ze kterého vyčnívají nitě a pokud za ně budeme tahat, rozpadne se na cucky.

udržet v práci, maximalizovat naše výkony v minimálním čase, donutit nás dodržovat nařízení a normy... Za tímto účelem vydávají elity značné prostředky na posilování policejních útvarů, vězeňských systémů, budování a centralizování sledovací kamerové sítě a to vše proto, aby nás udržely v poslušnosti. Kapitál je také samozřejmě závislý na neustálé cirkulaci produktů, jejíž delší narušení má neblahé dopady na ekonomiku.

Asi před sedmi lety byla jedna fáze restrukturalizace kapitalismu – která mimochodem vyprovokovala odpor po celém světě – nahrazena, nebo chcete-li doplněna, více donucovací, neokonzervativní a militaristickou periodou, která také zasáhla celý svět – tzv. "válkou proti terorismu". Jenomže válečný stroj začal nepřekvapivě zabíjet a stejně tak ekonomika, která se stala závislou na zbrojním průmyslu. Nespočet riskantních investic směřovalo vníveč a dnes utíkají odpovědné vládnoucí elity s mnoha miliardovými dotacemi vyčerpanými z veřejných rozpočtů. Jako neprivilegovaní se stáváme rukojmími vyúčtování finanční krize, které spočívá ve škrtech v sociální a kulturní sféře, v rostoucí nezaměstnanosti a v nedostatku základních potřeb, potravin a paliva. Krize, která narostla do nebývalých rozměrů, také dala impuls novému cyklu vzdoru a represe, tentokrát ve skutečně globálním měřítku. Vládnoucí elity však nevzdávají svá teplá křesla a pomocí různých protikrizových opatření a zvýhodňování jedné části neprivilegovaných nad druhou nás dosazují do pozice, ve které je snadné tihnout k tomu, že začneme bojovat mezi sebou o drobky, které upadnou boháčům ze stolu.

1. Návrat do přítomnosti

Není divu, že americká buržoazie dopomohla získat prezidentský post člověku, který neustále všechny uklidňuje, že vše bude v pořádku. Jenomže všechno v pořádku nebude. Ve finančních metropolích opět vypukly sociální nepokoje. Napříč jižní a východní Evropou, na Islandu, v jihočínských provinciích či v přímořských oblastech Kalifornie se objevila síla, která nehladoví po výměnách ani reformách, ale po zbourání všech bariér, které brání seberealizaci třídy neprivilegovaných. Revolucionáři v Evropě a Severní Americe vystupňovali sériové sabotáže, jejichž cílem se stávají bankovní a vládní budovy. Sabotáže a rabování nám masmédiu a elity vysvětlují všemi možnými způsoby, jen aby odvrátila pozornost od vzdoru proti stávajícím ekonomickým pohybům. Je úsměvné si představit, že se lidé bouří, rozbíjejí výlohy a rabují obchody proto, že si přejí "zdravější" kapitalistickou ekonomiku. Na jiných místech je zas pouliční sociální válka vysvětlována nespokojeností se zneužíváním policejních pravomocí. Opět je logické, že policie bude vždy terčem lidových nepokojů, protože nedělá nic jiného, než že chrání ekonomický systém a stát. Sabotáže jsou z mnoha důvodů jednoduše ignorovány nebo vysvětlovány jako bezúčelné a nesmyslné násilí. Ale co ve skutečnosti vyjadřují tyto výpadky společenského chování?

Monterrey, Mexiko – únor 2008

V nedávné době, během ekonomického kolapsu roku 2001 v Argentině, povstalo hnutí piquetero, které se zasloužilo o rozsáhlé blokády hlavních silničních tahů, mostů, velkoskladů a vládních budov. Jako vždy byly požadavky zaměřeny na lepší materiální podmínky proto, že materiální zabezpečení jednoduše a primárně potřebujeme k životu. Není to z důvodu, že je to jediné, o co se staráme. Mezi důvody, které nás ženou do boje, nesmí chybět vytváření povstalecké družnosti. Jako americké hnutí nezaměstnaných, které bylo nejsilnější v třicátých letech dvacátého století, inklinovali piqueteros k neoficiálnímu a autonomnímu způsobu organizování. Mnoho anarchistů podporuje tento způsob organizování, aby atakovali svého třídního nepřítele a hájili zájmy pracujících. Podobné organizace mají volnou strukturu, pohromadě je udržují spíše pravidelné demonstrace než obvyklé formální vztahy, hybnou sílu získávají z úspěšných přímých akcí, které jim zajišťují materiální zabezpečení, potraviny a podobně.

Naše hnutí neztrácí dynamiku a sílu se zostřujícími se represemi a vězněním aktivistů a aktivistek, ale přijímáním pacifikujících kompromisů v rámci logiky stávajícího systému s politiky a stranami, které se pasují do role našich zastupitelů. Naší politikou musí zůstat přímá akce. Způsob, pomocí kterého můžeme vklínit prvky naší seberealizace do zaběhlého systému, je útok na klíčové elementy establishmentu, které elity potřebují k tomu, aby nás mohly kontrolovat, usměrňovat a bez kterých se jejich nadvláda rozpadne na cucky mnohem rychleji. Jak bylo zmíněno, moderní globální ekonomika je závislá na nepřetržité cirkulaci produktů a soustavných dodávkách energie. Její tepny tvoří komunikační, dopravní a energetické uzly. Tyto uzly jsou decentralizované a není jednoduché je ubránit. V regionech globálního jihu, bohatých na ropu, např. v Iráku, Kolumbii a Nigérii, jsou útoky na infrastrukturu ropovodů velmi časté. V Kanadě, na protest proti kolonizaci a útlaku, tradičně blokují původní obyvatelé a jejich spojenci dálnice a železnice, což je častá zbraň i evropských anarchistů. USA mají dlouhou a nezapsanou historii útoků na elektrické rozvodné sítě. Málo se ví o důležitosti sítě optických kabelů,

Dongguan, Čína – listopad 2008

3. Kdo za to zaplatí?

„V budoucí revoluční periodě nebudou nelstivějšími a nejnebezpečnějšími obhájci kapitalismu lidé pokřikující pro-kapitalistická a pro-centralistická hesla, ale ti co pochopili možné příčiny totálního zhroucení. Daleko od manipulativních televizních reklam a sociálního podrobení, budou navrhovat líbivou změnu našich životů... dokud nedosáhnou svého účelu, budou v první řadě vyzývat k budování skutečné demokratické síly. Pokud získají dominanci nad nastalou situací, kreace této nové politické formy vyčerpá energii lidu, dojde k promarnění radikálního nádechu a s vyprcháním ideálů se revoluce znovu změní v ideologii.“

—Gilles Dauvé

Nejedná se tedy o pouhou reakci na materiální podmínky – je to odpověď na opatření elit, které se pokoušejí hodit vypořádání se s krizí, kterou způsobili, na naše trika, což jim umožňuje vyváznout se zisky, zatím co nám zbývá utahování opasek. Jedná se o reakci na zjištění, že jsme se stali nástrojem jejich milosrdenství. Je to odmítnutí tichého přijetí zhoršujících se podmínek, odmítnutí zachování jejich nadvlády nad našimi životy. A to by mohla být naše příležitost dramaticky proměnit organizaci lidského společenského života – příležitost pro to, abychom povstali z kolenou, vzali si to, co potřebujeme k důstojnému životu a odpoutali otěže bránící naší seberealizaci.

Ovšem, že požadujeme lepší podmínky, a není pochyb, že některé z nás by uspokojily. Ale pro ty z nás, kteří chtějí skoncovat s 10 000 let trvající institucionální autoritou, s třídním rozdělením společnosti a se všemi závislostmi, které nás podmaňují ustavičným procesům krizí a destrukce – musíme překonat tento výklad, který je více než užitečný pro ty, kteří se nemohou dočkat výměny postů a dobře zahátých křesel. To pro nás znamená chopit se přímých akcí, nezáleží na tom, jak dramatických, udát našim aktivitám nový směr a strategii zaměřenou na osvobození od třídních podmínek a státní kontroly bez přijímání jakýchkoliv

kompromisů s nynějšími či budoucími vykořisťovateli. Nesmíme opakovat chyby minulosti. Šéfové si neutahují opasky, ale čekají a pečlivě sledují události. Čekají, zapojují se a snaží se urvat zisk a moc vytvářením proti-institucí, opozicí a nových politických stran. Snaží se využít našeho vzdoru a naší síly jako motoru pohánějícího jejich udržení u kormidel moci, jako hybné síly pro zavedení nového smíru mezi produktivní silou a těmi, kteří z ní těží a pro vytváření falešných obětních beránků v našich řadách.

Koneckonců, některých potřeb k důstojnému životu se nám nedostává, nechybí nám ale pouze hmotné potřeby: třídní uvědomění je opět otázkou síly, nebo přístupu k prostředkům vlastní existence. Takže svoboda není naším stupněm „ochrany“, která je nám z podstaty garantovaná státem, stejně jako tělesná a duševní pohoda nezávisí pouze na institucionální sociální péči a dostatku pracovních míst, které nám jsou garantována pouze v zájmu stability systému. Tato skutečnost, respektive tento rozdíl by měl určovat směr našim myšlenkám a činům. Je třeba neustále definovat potenciál, do jaké míry jsme schopni zkrotit kontrolu nad našimi vlastními životními podmínkami, a ten musí být výchozím bodem pro všechny útoky na samozvané organizátory našich životů. K tomu abychom důstojně přežili a k tomu aby naše aktivity zasáhly bolestivá místa, musíme jednoduše využít všech dostupných prostředků. I kdybychom chtěli, ekonomiku uzdravit nemůžeme: naše útoky na stabilitu systému zajistí, že za chyby budou platit elity, které je způsobily a skončí s takzvaným pokrokem, za který platíme naším časem a krví.

4. Naš balíček na oživení ekonomiky

„Serem na prosperitu, chceme odškodnění.“

—Dead Prez

V minulosti elity znovu získaly sociální kontrolu prostřednictvím nadstandardního materiálního zabezpečení, kterým si kupovaly ty, kteří byli ochotni a poslušně přistoupili ke kompromisům. Na druhou stranu čekala tvrdá represe ty, kteří stáli za svými požadavky. Tohle může, ale nemusí být možné v současnosti. Naše úsilí můžeme nasměrovat tak, abychom tento proces co nejvíce zkomplikovali. Kapitalistické hydře můžeme vzdorovat pouze plameny povstání. Neexistuje precizní návod k dosažení maximálního stupně svobody v post-třídní společnosti: je pouze na nás, abychom experimentovali s nejspřavedlivějšími formami rozhodovacích procesů a vlastnických principů. Můžeme se ale poučit z předchozích krizí, z jejich dopadů a souvislostí s třídními konflikty. Důkladná historická analýza a porovnání s právě probíhajícími třídními konflikty samozřejmě přesahuje rámec a záměr tohoto textu, snad postačí napsat, že v mnoha případech vyprovokovaly kontraktární ekonomiky rebelie neprivilegovaných mas, které s sebou přinesly i krátkodobá východiska. Ocitli jsme se v době, která přímo děsí šéfy a policajty: v době, ve které byla pracovní síla – třída vykořisťovaných – zahrnuta systémem do kouta jako dravá šelma a nezbyvá jí nic jiného než zaútočit.

Deprese, které zasáhly rok 1837 (odstartované obdobně jako dnes spekulacemi s realitami) a rok 1857, zažehly bouře a rabování obchodů s potravinami v New Yorku, Philadelphii a dalších velkoměstech. V důsledku ekonomické krize roku 1873 pochodovalo Chicagem 20 000 nezaměstnaných (mnoho z nich uvědomělých anarchistů) s transparenty požadujícími „Chléb a krev!“ Díky nepokojům bylo ve městě vybojováno vyplácení sociálních dávek pro nezaměstnané. Přesto společnost ve velkém strádala během

dlouhodobé deprese během let 1873 – 1897. Deprese, která splynula spolu s akumulací kapitálu skrze nové technologie, jako spalovací motor, montážní linky, elektrifikace a telegraf (druhá průmyslová revoluce).

Chicago, Illinois—prosinec 1873

Krach burzy cenných papírů v roce 1873 a následnou velkou depresi ukončila dekáda intenzivní mechanizace a urbanizace v USA – docházelo tak k centralizaci nejistých pracovních pozic ve velkoměstech. Obrovský počet lidí zasáhla bída. Chudí reagovali přímočaře. Nezaměstnaní se po celých Spojených státech uchylovali k hromadnému rabování a k organizovaným nájezdům na sklady potravin, aby si obstarali potraviny pro sebe, své rodiny a osady. V březnu 1873, dva měsíce po krachu, čekalo v New Yorku před branou budovy armády spásy na chleba více než 1 000 hladových krků, které posléze zastavili a „vybílili“ nákladák vezoucí do nedalekého hotelu chléb. Po celých Spojených státech se konaly masivní demonstrace vyzívající k přímým akcím hesly typu: „Nehladovme – Bojujme!“ Jelikož se bohatí obávali své ztráty vlivu na veřejné mínění a toho, že jejich majetek vyplní hladová, vzteká a nikým nevedená lůza, přerostlo mnoho z těchto protestů v bitvy s policií. „Chléb a Krev“ je výhrůžka, nikoli otázka. Jak si ale získat respekt? Křičme naše požadavky, které musí být smělé a spravedlivé, aby se šéfové začali bát třídy neprivilegovaných, aby si uvědomili, že jsou přečíslení a zavrženíhodní. A jak druhý slogan napovídá, měli bychom využít veřejných akcí k navázání široké komunikace a solidarity mezi lidmi, kterým jsou vnucovány nesvéprávné role, tak jako nám – namísto tlumočení našich požadavků v rámci prohnitého systému směrem k neslyšícím politikům. Měli bychom vytvářet situace, v nichž budeme jednat jako sjednocená společenská síla v zájmu naší hmotné i psychické pohody a proti reakcím manažerů a politiků.

2. Odezva zdola

Manila, Filipíny – červen 2008

Jak prohlašovala francouzská revoluční skupina osmdesátých let Os Cangaceiros: „*Chuligánství je bezprostředním projevem nespokojenosti.*“ Pokud práce znamená mizérii a systém nutí lidi do práce, je radost ho zničit. Stupňující se rioty, rabování a krádeže tak vypovídají, že vznikají skupiny (často neorganizované), které projevují své touhy po násilí namířeném proti „nedotknutelným“ pilířům současného sociálního řádu, soukromého vlastnictví a právního státu. Zvažte, jak často jsou převrácená, zdemolovaná nebo zapálená auta publikovaná na titulních stranách novin jako dočasné památníky revolt a ve finále jedině, které třída vyloučených sama pro sebe vztyčí. Všudypřítomnost automobilů v moderní společnosti, jejich nadvláda v prostoru, smrad z výfukových plynů, vakuový efekt na peněženky, jeden z největších demokratických technologických zázraků moderní doby se zdá být magnetem pro hněv pracujících.

Riots a sabotáže jsou od nepaměti zbraní nespokojených pracujících a projevy síly třídy neprivilegovaných. Ale jaký obraz akty destrukce vytvářejí a jaké výsledky za sebou zanechávají? Nikdo netvrdí, že kapitalistické krize kleslí jednoduchou cestu k revoluci. Samozřejmě, že krize pro většinu z nás znamenají tísnivé materiální podmínky, přesto jsou pravidelnou součástí kapitalistické ekonomiky, pro kterou jsou impulsem k zintenzivnění rozvoje a pokroku. Na druhou stranu se lidé začínají stavět kriticky ke strukturám, které je přivedly do nouze, organizují se, sílí a přecházejí do ofenzivy. Přesně toho jsme dnes svědky v mnohých koutech světa. Ti, kdo touží o existenci mimo státní kontrolu a mimo třídní rozdělení, nestojí o „zdravější“ kapitalismus, ani o rozvoj vedoucí k hlubšímu vykořenění či nekonečné dialogy parlamentních mudrců. Chceme mít kontrolu nad vlastními životy a jsme už unaveni z čekání.

kteří jsou křehké a často zakopány blízko povrchu a tvoří páteř hlavních telekomunikačních kapacit.

Není pochyb o tom, že se elity opět pokusí najít nové zdroje kapitálu prostřednictvím nových technologií, kterými mohou být biotechnologie a nanotechnologie, v nebývalé míře usnadňující kontrolu našich životů a záležitostí. Technologie sociální kontroly zažívají svůj boom, mimo jiné původní vojenský polohový družicový systém GPS, provozovaný ministerstvem obrany USA, je stále více využíván v mnoha civilních oborech - dále identifikátory iniciované americkou korporací Wal-Mart (RFID čipy), které se jejich zastánci snaží protlačit, kam nás jen napadne – společenskou kontrolu má pak v brzké době ovládat sofistikovaný analytický software, který nejprve provede tzv. datamining (vydoluje ze všech databází potřebné informace a osobní údaje) a poté selekci podezřelých souvislostí. Moderní špehovací technologie jsou už široce využívány při ostraze hranic (např. EU) a ve věznicích a různých „výchovných“ ústavách: kapitál se může pohybovat volně, pouze pokud jsme my uvězněni. Je jen na nás, abychom našli slabá místa těchto bariér. Vzdor proti utahování šroubů svobody a solidarita s imigranty a vězněnými aktivisty nám umožní získat další vazby, kterých můžeme využít proti společnému nepříteli.

A máme tu pointu. Skoncování se stávající mizernou situací a zrod nejvyššího stupně svobody nelze hledat v množství destruktivních činů ale v kvalitě nových sociálních vztahů. Jejich realizace bude možná s absencí dominantních struktur, a zejména, v procesu bourání dominantních struktur. Měli bychom také zmínit, kde v současnosti a navzdory krizi, finanční i politický kapitál expanduje: ve vězeňství a „bezpečnostní“ sféře a také v obchodu se „zelenými“ technologiemi a produkty. Mnohá ekologická hnutí byla recyklována kapitalismem, jehož „eko-přátelství“, v poslední době tak populární, je způsobem, jak zachovat neukojitelnou chuť po zdrojích v omezené nabídce, kterou poskytuje Země. Způsobem, který nás opět mobilizuje z důvodu „pouhého“ přežití a za zachování vztahů s těmi, kteří nás přivedli do tohoto hnusného zamořeného bordelu. Neměli bychom se nechat utiшит nepatrnými opravnými prostředky směřujícími k jakési udržitelnosti. Jediné co chtějí udržet ti, co je zavádějí, je zisk a moc, ne ekosystém, a v žádném případě to není naše svoboda. Pokud opravdu chceme Zemi, na které se dá žít, bude rozumnější zničit systém, který ji zabíjí, než ukájet svá ega nákupem úsporných žárovek či volením politických struktur typu Strana zelených nebo Demokratická strana zelených.

5. Rojit se a ničit

Když elity mluví o pouličních nepokojích a rabování, používají termíny jako „davová psychóza“ a říkají, že chování lidí v davu tihne k bezmyšlenkovitému až animalistickému jednání. Podle teorií, zabývajících se psychologií davu, můžou být účastníci masy vtaženi do víru zuřivosti a mohou krátkodobě ztratit své identity a etické zásady. Přesto se většina z nás cítí mnohem více sama sebou, když bojujeme bok po boku s ostatními antiautoritární a antiautoritářkami. Vezmeme-li v úvahu složitě koordinované chování hejn ptáků či ryb, nebo smečky šelem či roj hmyzu: zjistíme, že se zde jedná o velký stupeň uvědomění sebe sama a svého okolí. Od vůdců oproštěné (doslova an-archické) chování davu ukazuje možnost spontánně koordinované sebeorganizace. A je samozřejmě pravdou, že mnoho lidí může lákat pocit „vtažení“ a spojenectví v určitém konání a oproštění od konvenčních pravidel. Zůstává otázka, jak by dopadly pouliční bouře, pokud by je policie nezastavila?

Atény, Řecko – prosinec 2008

„Jsme v občanské válce: s fašisty, bankéři, s masmédií, se státem, přejícím si vidět poslušnou společnost. Nejsou žádné omluvy pro ty, kteří by se pokusili znovu použít konspiračních teorií k zavedení sociálního smíru. Nahromaděný vztek musí být vyjádřen a v žádném případě nesmí být udušen. Po celém světě plníme titulní strany novin, bylo na čase, aby se lidé po celém světě zvedli z kolenou. Generace chudých, nezaměstnaných, nádeníků, bezdomovců, imigrantů a mladých bez perspektivy je generací, která nebude váhat rozbít výlohy a probudit poslušné občany z jejich spánku a pomíjivého amerického snu. Nesledujte zpravodajství, v ulicích se zrodilo uvědomění.“

- Asociace pracujících aténského předměstí Agios Dimitrios

Někteří lidé v minulosti zvládli nahradit kapitalistický nádor nádorem marxistickým, nicméně, většina z nich se vrátila ke kapitalismu. Produkce řízená vrcholnou státní byrokracií nepředstavovala pro obyčejné lidi žádné osvobození, naopak, ještě větší otročinu v policejních státech v zemích bývalého východního bloku. Z dřívějších papalášů jsou dnes přinejmenším úspěšní podnikatelé. S kolapsem východního bloku se v těchto zemích projevují více než kde jinde negativa dravého kapitalismu v podobě neoliberální agendy, která zde oproti západním zemím byla zavedena v neskutečně krátké době. Ekonomická restrukturalizace, která probíhá po tomto soukromě-kapitalistickém triumfu, tlačí po celém světě více a více lidí hlouběji do závislosti na globální neoliberální ekonomice. Solidarita a síla třídy neprivilegovaných byla s rozvojem techniky a sociálního inženýrství značně ochromena. Velkou měrou k úpadku sebeorganizace pracujících také přispívá masové vysídlování, kdy pracující zapomenutých regionů opouštějí svá rodiště, aby se pak v důsledku násilné ekonomické restrukturalizace stali sociálními uprchlíky. Bylo už řečeno, že hlavní charakteristikou dnešní třídy neprivilegovaných je nejistota – někteří tak začali tuto třídu nazývat precariátem (z anglického precariousness = nejistota). Jenomže kapitál je rovněž nejistý, nebo chcete-li, pomíjivý. Potřebuje nás neprivilegované

K tomu, aby se zdola-organizovaná ofenzíva šířila podobným způsobem, bychom neměli klást důraz pouze na kvantitativní ohlasy našich taktik, ale také na jejich kvalitativní schopnost reprodukce. Jakým jiným způsobem, než bojovnými přímými akcemi, se lidé mohou zapojit? Pokud se v systému třídní společnosti nacházejí trhliny, jak je můžeme zvětšit? Nutná je především schopnost komunikovat o útocích z obou stran sociální války, jak ze strany systému, tak ze strany neprivilegovaných.

Předmluva: Třída, konflikt a krize

Port-au-Prince, Haiti—duben 2008

Není se jednoduše rozhodnout, kde tento text začít. Týká se třídních konfliktů, které v současnosti planou po celém světě, stejně tak jako historie třídního boje, dlouhé tisíce let, a koloběhu konfliktů mezi elitami a neprivilegovanými lidmi, jejich růstu a utišování, které tvoří významnou část toho, co nazýváme historií. Těžké časy ekonomiky, kterou řídí bohaté elity, přináší politický útok na životy obyčejných lidí. Je to moment, kdy sociální a ekonomický vývoj může dosáhnout vyšších zisků novou taktikou, která spočívá v tom, jak nás pracující ochudit o věci, které potřebujeme k přežití. Je to ale také moment, kdy by protiakce, namířené proti vládnoucí elitě, mohly zasít semínka komplexní sociální změny – semínka revoluce, ve které bude všechno, co udržuje současný systém v chodu -institute, policie a peníze- smeteno.

Letošní jaro ukázalo, že se stoupajícími cenami a klesajícími platy zasahují svět nepokoje, při nichž dochází zejména k rabování obchodů s potravinami. S prohlubující se krizí bude růst počet masových nepokojů, například v čínských obřích průmyslových zónách, které ještě nedávno rychle bujely a kde nyní přichází o živobytí statisíce dělníků, vykořeněných ze svého tradičního způsobu života. V Evropě a v USA pak hrozí milionům lidí ztráta domova. Nepokoje studentů a mladých lidí v Řecku dokázaly vyprázdnit policejní zásoby slzného plynu během pár týdnů. Proslule klidní obyvatelé Islandu rozbili okna nejstaršího parlamentu světa a vynutili si rezignaci vlády. Během několika uplynulých měsíců jsme mohli být svědky hořících barikád a blokád hranic v severním Mexiku. Čím dál víc lidí vzdoruje vládám a ekonomickému systému, který řídí jejich životy – od Žlutého moře, přes Karibik, Balt, až po San Francisco Bay. Co se děje? Proč se lidé bouří? Co požadují? Je to totéž co chceme my?

Po celém světě bývají tyto události spojovány s ekonomickou krizí, o které se tolik hovoří.

Tvrdíme, že nepotřebujeme stávající struktury. Přesto se stále musíme učit žít mimo ně. Obchodní řetězce nás přeci nekrmí, naopak – upírají nám naše potřeby, zapřičiňují, že většina z nás hladově „nejen“ z nedostatku potravin, ale i svobodné kreativity a osobního štěstí. Mnoho důvodů legitimizuje pálení a drancování struktur, které způsobují naše vykořenění. Revolta není abstraktní, je úzce specifická: nepřírozené autority ovládají naše životy a naše vůle se prosazuje proti nim. Tento střet uvnitř všech hierarchických společenských vztahů označuje stále více anarchistů za sociální válku. Jedná se o napětí přítomno ve všech společenských třídách, narušující pochybnou rovnováhu moci a mající ambice srazit elity z jejich podstavců. Napětí se netýká pouze třídního rozdělení společnosti, ale také rasového, genderového, národnostního, rozdělení dle sexuální orientace a všech dalších předsudků a bariér, které byly vystavěny, aby omezovaly naše svobody. Revolta precariátu – tedy obyčejných lidí, které sužuje nejistota – proti podmínkám, které naši nejistotu způsobili, nesmí polevit, dokud tyto podmínky nebudou odbourány. Poslušné uzavírání různých „mírových“ dohod s manažery, šéfy a asociacemi zaměstnavatelů dosud přineslo a vždy přinese pouhé prodlužování naší mizérie a polevování v boji. Naším zájmem je tedy nepřijímat kompromisy.

Odbourání stávajícího systému a jeho struktur je nezbytné pro rozkvět individuálních a kolektivních svobod a práv. Pociť individuální a kolektivní svobody můžeme zjevně počítovat již během procesu sociální revoluce. Projekty, které usilují o únik z nadvlády kapitálu a vytvářejí sebeorganizované struktury mimo něj, (např. D.I. Y. workshopy, squaty, guerilové zahradičnické) jsou užitečné do té míry, že přispívají k podpoře protisystémového vzdoru. Jinými slovy, otevírání infoshopů může značnou měrou přispět k vytváření revolučního podhoubí, ale samo o sobě nás ke svobodné společnosti o mnoho nepřiblíží. Pozitivistické projekty jsou nutnou, ale zdaleka ne dostačující revoluční strategií.

Mogadišu, Somálsko – květen 2008